

Sygn. akt VIII C 1954/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy

z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł.

przeciwko P. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. C. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 823,20 zł (osiemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) od dnia 24 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) od dnia 27 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, od kwoty 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote czterdzieści groszy) od dnia 6 marca 2018 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego P. C. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 212,39 zł (dwieście dwanaście złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1954/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko P. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.230,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach powoda linii: nr 70 w dniu 26 lutego 2016 roku, nr 69 w dniu 16 września 2016 roku, nr 69 A w dniu 23 listopada 2017 roku, nr 11 B w dniu 27 stycznia 2018 r., nr 3 w dniu 3 lutego 2018 r., powód stwierdził u pozwanego brak ważnych biletów podróжных uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego w/w zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanemu wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej, w przypadku przejazdów w dniu 26 lutego 2016 r. i 16 września 2016 r. w kwocie 200 zł oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż, a w przypadku przejazdów w dniu 23

listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r. opłaty dodatkowej w wysokości 270 zł i kwoty 4,40 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 28 marca 2016 r., 17 października 2016 r., 24 grudnia 2017 r., 27 lutego 2018 r. i 6 marca 2018 r. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uiścił kwoty dochodzonej pozwem.

(pozew k. 3- 6)

Postanowieniem z dnia 14 sierpnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(postanowienie k. 8 v.)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 16)

Na rozprawie w dniu 11 marca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 27)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 70, w dniu 16 września 2016 r. poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 69, w dniu 23 listopada 2017 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 69 A, w dniu 27 stycznia 2018 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 11 B, w dniu 3 lutego 2018 r. poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 3, pozwany zawarł umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwany nie uiścił opłaty za powyższe przejazdy i nie skasował biletu. W trakcie w/w podróży pozwany została skontrolowany przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwanego wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej, w przypadku przejazdów w dniu 26 lutego 2016 r. i 16 września 2016 r. w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, a w przypadku przejazdów w dniu 23 listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r. wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 270 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 4,40 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni.

(okoliczności bezsporne, wezwania k. 16- 20)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny oraz na podstawie dokumentów w postaci wezwań do wniesienia opłaty dodatkowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części dotyczącej opłat za przejazdy bez ważnego biletu podróżnego w dniu 23 listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r. W pozostałym zakresie powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie

zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne najpóźniej w dniach – odpowiednio: 28 marca 2016 r., 17 października 2016 r., 24 grudnia 2017 r., 27 lutego 2018 r. i 6 marca 2018 r., zgodnie bowiem z treścią właściwej uchwały Rady Miejskiej w Ł. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., opłata dodatkowa podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia, zaś dokumenty takie zostały wystawione w dniach: 26 lutego 2016 r., 16 września 2016 r., 23 listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że jeżeli chodzi o przejazdy mające miejsce w dniach 26 lutego 2016 r. i 16 września 2016 r., to w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 20 lipca 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia każdego z roszczeń, który upływał odpowiednio w dniu 26 lutego 2017 r. i 16 września 2017 r.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zwłaszcza, że jak wiadomo Sądowi z urzędu w wielu innych sprawach sądowych powód dochodzi swoich roszczeń dochowując terminu, zaś w sprawie nie stwierdzono by

zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miał na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w części dotyczącej opłat za przejazdy bez ważnego biletu podróznego, które miały miejsce w dniach 26 lutego 2016 r. i 16 września 2016 r., jako że dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Natomiast w zakresie żądania zasądzenia kwoty tytułem opłat za przejazdy bez ważnego biletu podróznego w dniach 23 listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r. powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Powód przedstawiając wezwania do wniesienia opłat dodatkowych wystawionych w powyższych dniach, udowodnił zasadność dochodzonego pozwem roszczenia. Skoro zatem P. C. podróżował środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu podróznego, a tym samym nie dotrzymał warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanego trzykrotnie opłatą dodatkową w wysokości 270 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 4,40 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa. Żądanie powoda zapłaty kwoty 823,20 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Skoro osoba działająca w imieniu powoda wystawiła pozwanemu w dniach 23 listopada 2017 r., 27 stycznia 2018 r. i 3 lutego 2018 r. wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie po 270 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie po 4,40 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania, to roszczenie powoda stało się wymagalne odpowiednio w dniu 24 grudnia 2017 r., 27 lutego 2018 r. i 6 marca 2018 r.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w 67 %, to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.) w takiej właśnie części. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 317 zł i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (317 zł* 67 %=212,39 zł).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.